

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-192)

Apr (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 12)

52. மநுபுத்ரைஸ் த்ருதீயாந்யா சஷுத்ரைரிதி சதுர்வித
சதுர்த்தா ஸம்ஹ்ருதீ சக்திஸ் தஸ்யா பேதமிமம் ச்ருணு

பொருள் - ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் நான் மனுவின் புத்திரர்களுடன் இருத்தல் என்பது என்னுடைய மூன்றாவது நிலையாகும். தாழ்ந்த அனைத்தையும் படைப்பதான சஷுத்ர ஸ்ருஷ்டி என்பது என்னுடைய நான்காம் நிலையாகும். என்னுடைய நான்காவது சக்தியானது ஸம்ஹ்ருதி என்பதாகும். அதில் உள்ள பல்வேறு பேதங்களை இப்போது நான் கூறக் கேட்பாயாக.

53. நாசோ ஜராயுஜாதீநாம் பூதாநாம் நித்யதா து யா
ஸா நித்யா ஸம்ஹ்ருதிஸ்த்வந்யா சக்ர நைமித்திகீ ஸம்ஹ்ருதா

பொருள் - இந்திரனே! எப்போதும் ஒவ்வொரு உயிரும் அழிந்து கொண்டே இருத்தல் ஜராயுஜா என்பதால் ஆகும்; இது நித்ய ஸம்ஹ்ருதி ஆகும். ஒவ்வொரு கல்பத்தின் முடிவிலும் அனைத்தும் அழிதல் என்பது நைமித்திக ஸம்ஹ்ருதி ஆகும்.

54. த்ரைலோக்யவிஷயா ஸா து ப்ரஹ்ம ப்ரஸ்வாபஹேதுகா
த்ருதீயா ப்ராக்ருதீ ப்ரோக்தா மஹதாதி வ்யபாச்யா

பொருள் - நைமித்திக ஸம்ஹ்ருதி என்பவள் மூன்று லோகங்களையும் ஸம்ஹரித்து நான்முகனை ஆழ்ந்த நித்திரையில் ஆழ்த்துகிறாள். அடுத்து மஹத் முதலானவற்றுடன் தொடர்புடையது ப்ராக்ருதி ஸம்ஹ்ருதி என்னும் மூன்றாம் வகையாகும்.

55. ப்ராஸுதி து சதுர்த்தோ ஸ்யாதவ்யக்த விஷயா து ஸா
மாயீ யா பஞ்சமீ ப்ரோக்தா ப்ரஸுதி விஷயா து யா

பொருள் - அடுத்து அவ்யக்தம் முதலானவற்றுடன் தொடர்புடையது ப்ரஸுதி ஸம்ஹ்ருதி என்னும் நான்காம் வகையாகும். தொடர்ந்து ப்ரஸுதியுடன் தொடர்புடையது மாயீ ஸம்ஹ்ருதி என்னும் ஐந்தாம் வகையாகும்.

56. சக்தீ ஷஷ்டி து விஜ்ஞேயா மாயாஸாவிஷயா து ஸா
ஸப்தம்யாத்யந்தகீ ப்ரோக்தா விலயோ யோகிநாம் மயி

பொருள் - அடுத்து மாயை முதலானவற்றுடன் தொடர்புடையது சக்தி ஸம்ஹ்ருதி என்னும் ஆறாம் வகையாகும். அடுத்து இறுதியாக உள்ள ஆத்யந்திக ஸம்ஹ்ருதி என்பவள், அனைத்தையும் அழித்து, யோகிகளை என்னிடம் கொண்டு சேர்க்கிறாள்; மோகஷம் அளிக்கிறாள் என்று கருத்து.

57. ஸுசக்ஷமாணி விநிவர்த்தந்தே சரீராணி ததா ஸதாம்
ஏஷா ஸப்தவிதா சக்ர ஸம்ஹ்ருதிஸ்தே மயோதிதா
பஞ்சமயநுக்ரஹாக்யா மே சக்திர் வ்யாக்யாமிமாம் ச்ருணு

பொருள் - சக்ரனே! இப்படிப்பட்ட மோகஷம் அவர்களுக்கு உண்டாகும்போது, அவர்கள் ஸுசக்ஷம சரீரம் பெற்றவர்களாக இருப்பார்கள். இப்படியாக அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்யவல்ல என்னுடைய ஏழு சக்திகள் குறித்து உனக்கு உரைத்தேன். அடுத்து என்னுடைய ஐந்தாவது சக்தியான அனுக்ரஹம் என்பது குறித்து நான் கூறக் கேட்பாயாக.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்த்ரம் பன்னிரண்டாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 192)

சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸர்வே கல்விதம் ப்ரஹ்ம் தஜ்ஜலாநிதி சாந்த உபாஸீத - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே ஆகும். காரணம் அனைத்தும் இதிலேயே உற்பத்தி ஆகி, இதிலேயே லயிக்கிறது; சாந்தி அடைந்தவனாக இதனையே உபாஸிப்பானாக - என்றுள்ள வரி மூலம், அனைத்திற்கும் உற்பத்தி காரணமாகவும், லயிக்கும் இடமாகவும் உள்ளதால் அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளதும், அனைத்தின் உள்ளே ப்ரவேசித்துள்ளதால் அனைத்தையும் தரிக்க வைப்பதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. தொடர்ந்து, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - அத கலு க்ரதுமயோயம் புருஷோ யதா க்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி ததேத: ப்ரேத்ய பவதி - புருஷன் நம்பிக்கை வடிவம் ஆவான். இந்த உலகிற்கு வரும்போது புருஷன் எந்த நம்பிக்கையுடன் வருகிறானோ அது போன்றே இங்கிருந்து செல்கிறான் - என்ற வரியின் மூலம், எவ்விதமாக உபாஸனை செய்யப்படுகிறதோ அந்த விதமாகவே பலன் கிட்டுகிறது என்று கூறப்பட்டது. அதன் பின்னர் சாந்தோக்ய உநிஷத் (3-14-1) - ஸ க்ரதும் குர்வீத - ஆக சிறந்த நம்பிக்கையுடன் உபாஸிப்பானாக - என்றுள்ள வரி மூலம் உபாஸிக்கப்படும் வஸ்துவின் குணமானது தகுந்த ப்ரமாணங்களுடன் கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-2) - மநோமய: ப்ராணசரீரோ பாருப: ஸத்யஸங்கல்ப ஆகாசாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வ மிதமப்யாத்: ஆவாக்யநாதர: - தூய்மையான மனதால் அறியத்தக்கவன்; ப்ராணனைச் சரீரமாகக் கொண்டவன்; ப்ரகாசமானவன்; தடையில்லாத ஸங்கல்பம் கொண்டவன்; ஆகாசம் போன்ற ஸூட்சுமமான ரூபம் கொண்டவன்; அனைத்து செயல்களையும் செய்பவன்; தான் விரும்பும் அனைத்தையும் கொண்டவன்; இந்த அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பவன்; யாரையும் சார்ந்திருக்க வேண்டிய

அவசியம் அற்றவன்; ஆகவே யாரிடமும் வாய் திறந்து பேசாமல் இருப்பவன் – என்ற வரி மூலம் அனைத்தையும் நியமிக்கவல்ல ஐச்வர்யத்தன்மை கொண்டிருத்தலும், அவனுடைய ஸ்வரூப குணங்கள் குறித்து ப்ரமாணங்களுடன் கூறுதலும் காணலாம்.

இதனைத் தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-3) - ஏஷ ம ஆத்மாந்தர் ஹ்ருதயே அணீயாந் வீரீஹேர்வா யவாத்வா ஸர்ஷபாத்வா ச்யாமாகாத்வா ச்யாமாக தண்டுலாத்வா - இதயத்தில் எனது ஆத்மாவாக உள்ள இவன் நெல்லைக் காட்டிலும், கோதுமையைக் காட்டிலும், கடுகைக்காட்டிலும், ச்யாமாகத்தைக் காட்டிலும் சிறியவன் - என்றுள்ள வரி மூலம், உபாஸனை செய்யும் பொருட்டு, உபாஸிக்கப்படும் வஸ்துவான ப்ரஹ்மம், உபாஸனை செய்பவனுடைய ஆத்மாவாக உள்ள ப்ரஹ்மம், அந்த உபாஸகனின் இதயத்தில் அணுவைக் காட்டிலும் சிறியதாக உள்ளது என்று கூறப்பட்டு, அதன் இருப்பிடம் அவனுடைய இதயம் என்றும் கூறப்பட்டது. தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-3, 4) - ஏஷ ம ஆத்மாந்தர் ஹ்ருதயே ஜ்யாயாத் ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாந் அந்தரிஷாத் ஜ்யாயாந் திவோ ஜ்யாயாந் அப்யோ லோகேப்ய: ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்த: ஸர்வமிதப்யாத்தோ அவாக்யநாதர: - இதயத்தில் உள்ள அவன் எனது ஆத்மா, அவன் பூமியைக் காட்டிலும், அந்தரிஷத்தைக் காட்டிலும், தேவலோகத்தைக் காட்டிலும், அனைத்து உலகங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் பெரியவன்; அனைத்து செயல்களையும் செய்பவன்; அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவன்; அனைத்து நறுமணங்களும் கொண்டவன்; அனைத்து சுவைகளும் உடையவன்; யாரையும் ஆதரிக்க வேண்டிய அவசியம் அற்றவன் - என்ற வரி மூலம் இதயத்தில் உபாஸிக்கப்படும் அந்த வஸ்து குறித்து, அதுவே அடையவேண்டிய இலக்காகக் கூறப்பட்டது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 192)

மூலம் - ஸர்வவேதாந்த ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யத்வம், ஸர்வேபாதநத்வம், ஸர்வநிமித்தத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம், ஸர்வ சரீரத்வம், ஸர்வ சப்த வாச்யத்வம், ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யத்வம், ஸர்வ பல ப்ரதத்வம், ஸர்வவித பந்துத்வம், ஸர்வ வ்யாபகத்வம், நிரதிசய ஸூக்ஷ்மத்வம், ஸர்வ தாரத்வம், ஸ்வநிஷ்டத்வம், ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், அநந்தத்வம், ஆனந்தத்வம், அமலத்வம், நிருபித ஸ்வரூப விசேஷண அநுக்தாநந்த குணவத்த்வம், நித்ய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்த்வம், பரவ்யூஹாத்யவஸ்தாவத்த்வம், ஸத்யாவதாரத்வம், அஜஹத்ஸ்வ ஸ்வபாவத்வம், அப்ராக்ருதாவதாரத்வம், அகர்மவச்ய அவதாரத்வம், அகாலநியாமாவதாரத்வம், ஆச்ரிதார்த்த குணபரீவாஹ அவதாரத்வம், ஸர்வாவஸ்த சுபாச்ரயத்வம், ஸர்வாவஸ்த லக்ஷ்மீஸஹசரத்வம், திவ்ய பூஷணாயுத மஹிஷீ ஸ்தாந பரிஜன பரிச்சத த்வாரபால பார்ஷதாதிமத்த்வம்,

பொருள் - அனைத்து வேதாந்தங்களிலும் முதன்மையானவனாகக் கூறப்படுதல், அனைத்துவிதமான உபாதானக் காரணமாக இருத்தல், அனைத்துவிதமான நிமித்த காரணமாக இருத்தல், தவறாத ஸங்கல்பத்துடன் இருத்தல், அனைத்தையும் சரீரமாகக் கொண்டிருத்தல், அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படுதல், அனைத்து கர்மங்களையும் தனது ஆராதனையாகவே கொண்டிருத்தல், அனைத்து கர்மங்களுக்கான அனைத்து பலன்களையும் அளித்தல், அனைவருக்கும் அனைத்துவிதமான உறவினனாக இருத்தல், எங்கும் நீக்கமற பரவி இருத்தல், மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக இருத்தல், அனைத்தையும் தாங்கியபடி இருத்தல், தனக்குத்தானே ஆதாரமாக இருத்தல், ஸத்யத்துடன் இருத்தல், ஞானமயமாக இருத்தல், அனைத்திலும் எல்லையற்றபடி இருத்தல், ஆனந்தமயமாக இருத்தல்,

எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாமல் இருத்தல், தன்னுடைய எல்லயற்ற ஸ்வரூபங்கள் அனைத்தும் ஸத்யம் உள்ளிட்ட பலவற்றால் வெளிப்படும்படி இருத்தல், எப்போதும் மங்களகரமான திருமேனியுடன் இருத்தல், பர வ்யூஹம் முதலான நிலைகளுடன் இருத்தல், ஸத்யம் முதலானவற்றை வெளிப்படுத்தும் அவதாரங்களுடன் இருத்தல், தன்னுடைய ஸ்வபாவங்களுடன் கூடியபடியே அவதாரங்களுடன் இருத்தல், இந்தப் பூமியின் தொடர்புடைய எந்தவொரு வஸ்துவின் ஸம்பந்தமும் இல்லாதபடியான அவதாரங்களுடன் இருத்தல், கர்மங்கள் காரணமாக உண்டான சரீரம் என்று இல்லாதபடியான சரீரத்துடன் கூடிய அவதாரங்களுடன் இருத்தல், இந்த நேரத்தில் இந்த அவதாரத்தில் வரவேண்டும் என்று காலநியமனம் இல்லாத அவதாரங்களுடன் இருத்தல், தன்னுடைய அடியார்களுடைய குறைகளை நீக்கவல்ல கல்யாணகுணங்கள் நிரம்பிய அவதாரங்களுடன் இருத்தல், எந்த நிலையிலும் தூய்மை மற்றும் அண்டக்கூடிய தன்மை ஆகியவற்றுடன் இருத்தல், எந்த நிலையிலும் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடி இருத்தல், திவ்யமான ஆபரணங்கள் - ஆயுதங்கள் - பட்டமணிஷிகள் - இருப்பிடம் - வேலையாட்கள் - ஆசனங்கள் - வாயில் காப்பாளர்கள் போன்ற பலவற்றுடன் கூடியபடி இருத்தல்.

மூலம் - ஸ்தூலசரீர விசுலேஷகத்வம், விசுரம ஸ்தாநத்வம், அநுகர்ஹ விசேஷவத்வம், ப்ரஹ்ம நாட த்வார ப்ரகாசகத்வம், தத்ப்ரவேசகத்வம், ப்ரஹ்மரந்த்ர உத்க்ராந்தி ஹேதுத்வம், அர்ச்சிராதி ஆதிவாஹிக நியோக்த்ருத்வம், ஸூர்ய த்வாராதி நேத்ருத்வம், அண்ட ஆவரண ப்ரக்ருதி மண்டலாதி க்ரமஹேதுத்வம், விரஜா தீர ப்ராபகத்வம், ஸூசக்ஷ்ம சரீர விசுலேஷகத்வம், அப்ராக்ருத தேஹப்ரதத்வம், திவ்ய அப்ஸரஸ் ஸத்காராதி ப்ரயோஜகத்வம், ப்ரஹ்மகந்தாதி ப்ரவேசகத்வம், நித்யமுக்த ஸத்கார விசேஷ ஹேதுத்வம், பர்யங்காதிரோஹண பர்யந்தாதரவத்வம், பரிபூர்ணானுபவ ஹேதுத்வம், ப்ரதான ப்ராப்யத்வம், ஸதேஹ விதேஹ பஹுதேஹ க்ருத ஸர்வவித கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தித்வம், அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம், நிரதிசய ஆனந்தவத்வம், நிரதிசய போக்யத்வம், ஸர்வ ப்ரகார போக்யத்வம், ஸர்வதா அனுகூல ஸ்வபாவத்வம், அத்யந்த துல்ய போக ப்ரதத்வம், ஆச்ரித விசுலேஷா ஸஹத்வம், அபுந்ராவ்ருத்தி

ஹேதுத்வம் என்று இவை ப்ரதாநமாக மற்றும் இவற்றைத் துவக்கி வரும் ஏற்றங்களுமெல்லாம் அடைவே அநுஸந்தேயங்கள்.

விளக்கம் – ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து ஆத்மாவைப் பிரித்து எடுக்கவல்ல திறனுடன் இருத்தல், ஜீவாத்மா ஓய்வெடுக்க இருப்பிடமாக இருத்தல் (உறங்கும்போது ஜீவாத்மா இதயத்தில் புரீதத் என்னும் பகுதியில் உள்ள பரமாத்மாவுடன் சென்று ஓய்வெடுப்பதாக ப்ரஹ்மஸூத்ரம் கூறுகிறது), ஜீவாத்மாவுக்கு எப்போதும் சிறப்பான அனுக்ரஹம் செய்தபடி இருத்தல், சரீரத்திலிருந்து மோசஷம் செல்லக் கிளம்பும் ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ரஹ்மநாடி இன்னது என்று காண்பிக்க அந்த நாடியை ஒளிரும்படிச் செய்தல் (101 நாடிகளில், 101வது நாடி எது என்று அறிய உதவுதல்), அந்த ப்ரஹ்மநாடியில் ஜீவாத்மா புகும்படிச் செய்தல், ப்ரஹ்மநாடியிலிருந்து ஜீவாத்மாவை வெளியேற்றுதல், அர்ச்சிஸ் மற்றும் ஆதிவாஹனர்களை ஜீவாத்மாவுக்கு மெய்க்காப்பாளர்களாக நியமித்தல், சூரிய மண்டலத்தில் புகும் ஜீவாத்மாவை வழி நடத்துதல், ஜீவாத்மா அண்டம் – ஆவரணம் முதலானவற்றை வரிசையாகக் கடக்கும்படிச் செய்தல், இவ்விதம் வரும் ஜீவாத்மாவை விரஜா நதிக்கரைக்குக் கொண்டு செல்லுதல், அங்கு ஜீவாத்மா ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை விட்டு வெளியேறும்படிச் செய்தல், அவனுக்கு பரமபதத்தில் வசிப்பதற்கு ஏற்ற சரீரம் அளித்தல், அப்ஸரஸ் முதலானவர்கள் ஜீவாத்மாவை வரவேற்கும்படிச் செய்தல், ப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய நறுமணாம் முதலானவற்றை அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அளித்தல், நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தர்கள் முதலானவர்கள் ஜீவாத்மாவை வரவேற்கும்படிச் செய்தல், தன்னுடைய ஸிம்ஹாஸனத்திற்கு அருகில் வரும் அந்த ஜீவாத்மா ஸிம்ஹாஸனத்தில் ஏறி அமரும்படிச் செய்தல், தன்னுடைய பரிபூர்ணமான அனுபவத்தை அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அளித்தல், அடையவேண்டிய மிகவும் உயர்ந்த இலக்காக இருத்தல், சரீரத்துடனோ சரீரம் இல்லாமலோ பல சரீரங்களுடனோ ஜீவாத்மா தனக்கு எப்போதும் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்யும்படிச் செய்தல், தான் விரும்பும் அனைத்தும் கிடைக்கப் பெற்று இருத்தல், எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டிருத்தல், எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பவனாக இருத்தல், அனைத்துவிதமான இன்பங்களையும் அளிப்பவனாக இருத்தல், தன்னுடைய இயல்பாகவே அனைவருக்கும் எப்போதும் அனுகூலமாக இருத்தல், தான் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள இன்பத்திற்கு நிகரான

எல்லையற்ற இன்பத்தை அளித்தல், தன்னி அண்டியவர்களை விட்டுப் பிரிய இயலாமல் சேர்ந்தே இருத்தல், ஸம்ஸாரத்திற்கு ஜீவாத்மா மீண்டும் திரும்பாமல் இருக்கக் காரணமாக இருத்தல் - இவை மட்டும் அல்லாமல், இவற்றை முக்கியமாகக் கொண்டு, இது போன்றுள்ளவற்றால் உண்டாகும் ஏற்றங்கள் அனைத்தும் பகவத்குண விசேஷங்கள் ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 12)

32. ஸாதந ஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்திக ளென்று துறைவேறிடுவித்தது.

அவதாரிகை - இந்த கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு கர்ம நிஷ்ட்டரோடு சேர்த்தியில்லாமையைச் சொல்லுகிறது - (ஸாதநேத்யாதி).

விளக்கம் - பகவத் கைங்கர்யத்தில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு, கர்மங்களில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்களுடன் எந்தவிதமான சேர்த்தியும் இல்லாமை என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸாதநத்தில் முதலடியான கர்மமும் ஸாத்யத்தில் முடிந்த நிலையான கைங்கர்யமும் - இந்த நெடுவாசி யறிந்தவர்களை, “நீங்கள் வர்ணதர்மிகள், நாங்கள் தாஸவ்ருத்திகள்” என்று உறவறுத்துத் துறைவேறிட்டுப் போகப் பண்ணிற்றென்கை. அதாவது, திருவயிந்திரபுரத்திலே “வில்லிபுத்தூர்ப் பகவர்” என்பாரொருவர், எல்லாருமொரு துறையில் அநுஷ்ட்டாநம் பண்ண, தனியே ஒரு துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுவாராய், ஒருநாள் அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணி மீளாநிற்கச் செய்தே இருந்த ப்ராஹ்மணர், “ஜீயரே! எங்கள் துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணவாராதொழுகிறதென்?” என்ன; “விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:, அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்ட்டமாகம் நாஸ்தி ஸங்கதி:” என்று துறை வேறிட்டுப் போனாராய்த்து.

விளக்கம் - பேற்றினை அடையவைக்கும் உபாயங்களில் முதல் நிலையான கர்மம் மற்றும் அந்தப் பேற்றினை அடைந்த வழிகளின் எல்லை நிலமாக உள்ள கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டும், இந்த இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினை அறிந்தவர்களை, “நீங்கள் வர்ணாச்ரமத்தின் தர்மங்களில் நிற்பவர்கள், நாங்கள் கைங்கர்யத்தில் வளர்பவர்கள்” என்று உறவுகளை அறுத்துக்கொண்டு போகச்செய்தது. இதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். திருவயிந்திரபுரத்தில் வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் என்னும் ஒருவர், அன்றாடம் அனைவரும் ஒரு இடத்திற்குத் தங்களுடைய காலைக்கடன்களை முடிக்கச் செல்லும்போது, தான் வேறு ஒரு இடத்திற்குச் செல்வது வழக்கம் ஆகும். அப்போது அங்கு வந்த ஒரு சில அந்தணர்கள் அவரிடம், “ஜீயரே! நாங்கள் செல்லும் இடத்திற்கு நீவிர் வராமல் இருப்பதன் காரணம் என்ன?”, என்றனர். இதற்கு அவர், “விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:, அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்கதி: - நாங்கள் விஷ்ணுவிற்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் வைஷ்ணவர்கள், நீங்கள் வர்ணாச்ரம விதிகளுக்கு உட்பட்டுக் கர்மம் செய்யும் அந்தணர்கள்; கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள எங்களுக்கு, கர்மங்கள் செய்தபடி உள்ள உங்களுடன் எந்தச் சேர்த்தியும் இல்லை”, என்று உரைத்துச் சென்றார்.

33. வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் ச்சந்தஸாம் மாதாவாலும் அதுக்குத் தாயாய்த் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக்குமது இவருக்கும் ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம்.

அவதாரிகை - கீழ் (ஜாத்யாதிகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே) என்ற வித்தாலே ஸூசிதமான அதிகார பேதத்துக்கும் துறைவேறிட்டுப் போகும்படியான நெடுவாசிக்கும் ப்ரகாசகமான கர்ம கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரிருவர்க்கு முண்டான ஜந்மாதி விசேஷத்தை தர்சிப்பிப்பதாகக்கோலி, ப்ரதமம் ஜந்ம விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது - (வேதவித்துக்க ளித்யாதி).

விளக்கம் - சூர்ணை (31) - ஜாத்யாதிகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே - என்பதில் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்ட அதிகார வேற்றுமை மற்றும் கடந்த

சூர்ணையில் மற்றொரு இடத்திற்குச் சொல்லுதல் என்றுள்ள வேற்றுமை ஆகிய இரண்டிற்கும் மேலும் விளக்கம் அளிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே, கர்மத்தில் நிலை நிற்பவர்கள், கைங்கர்யத்தில் நிலைநிற்பவர்கள் என்ற இருவருக்கும் இடையே உள்ள பலவகையான விசேஷங்களை எடுத்துரைக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டவராக, முதலில் இருவருக்கும் இடையே உள்ள பிறவியின் விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “யேச வேதவிதோ விப்ரா:” என்கிற வேதவித்துக்களான பூர்வபாக நிஷ்ட்டர், “காயத்ரீம் ச்சந்தஸாம் மாதா” என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவா யிருக்கிற காயதர்யுபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது, கர்ம நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம்.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் - யேச வேதவிதோ விப்ரா: - எந்த அந்தணர்கள், வேதத்தின் பூர்வபாகத்தை அறிந்தவர்களோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதங்களுடைய முற்பாகத்தை நன்றாக அறிந்து, அதில் மட்டுமே நிலைத்து நிற்கும் நிஷ்ட்டர்கள், தைத்திரீயத்தில் - காயத்ரீம் ச்சந்தஸாம் மாதா - சந்தஸ் அனைத்திற்கும் காயத்ரீயே தாய் ஆவாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, சந்தஸ்ஸுகளுடைய தாயாக உள்ள காயத்ரி உபதேசம் மூலம் உண்டாகும் பிறப்பு என்பது (அதாவது யஜ்ஞோபவீதம் தரித்த பின்னர் ஏற்படுவது இரண்டாவது பிறப்பு என்பர்) கர்மங்களில் நிலைநிற்கும் தங்களுக்கு உயர்ந்த பிறப்பு என்று கொள்வர்.

வ்யாக்யானம் - “யோசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:” என்கிற மிக்க வேதியரான வேத தாத்பர்ய வித்துக்கள், “ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணா நிச, ஸர்வ மஷ்டாஷ்ரான்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்” என்று ஸகல வேதஸங்க்ரஹ மாகையாலே அந்த காயத்ரிக்கும் மாத்ருபூதமாய், “பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும்” என்கிறபடியே சரீரோத்பாதிகையான மாதா மாத்ரமன்றிக்கே உஜ்ஜீவந்ததுக் குறுப்பான ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கும் திருமந்த்ரோபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கை. “ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜந்ம” என்கையாலே கேவல ஜந்மமென்னாதே ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கிறது.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் - யோசாத்யாத்மவிதோ ஜநா: - எந்த ஒருவன் வேதாந்தங்களை அறிந்துள்ளானோ - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களுடைய தாத்தர்யம் அல்லது சாரமாக உள்ள வேதாந்தம் அறிந்தவர்கள், பாஞ்சராத்தரம் - ருசோ யஜுமீஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணா நிச, ஸர்வ மஷ்டாஷுராந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம் - ருக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வண வேதங்கள் மற்றும் இதிகாச புராணங்கள் அனைத்தும் அஷ்டாஷுர மந்திரத்தில் பொதிந்து உள்ளன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து வேதங்களுடைய சாரமாக உள்ளதால் காயத்ரிக்குத் தாய் போன்று, பெரியதிருமொழி (1-2-9) - பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரம் உண்டாவதற்குக் காரணமாக இருந்த தாய்தந்தையாக மட்டும் அல்லாமல் கரையேறுவதற்குத் தேவையான ஞானத்தையும் அளிப்பதான திருமந்திர உபதேசம் பெற்ற பின்னர் உண்டாகும் பிறப்பை, கைங்கர்யத்தில் நிலைநிற்கும் தங்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த பிறப்பு என்று கொள்வர். ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தில் - ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜநம் - ஆசார்யன் ஞானத்தால் ஒருவனுக்குப் பிறவி அளிக்கிறான், அந்த ஞானத்தால் ஏற்படும் பிறவியே ஒருவனுக்கு மிகவும் உயர்ந்த பிறவி - என்று கூறுவதன் காரணமாக "ஜன்மம்" என்று மட்டுமே கூறாமல், "ச்ச்ரேஷ்ட ஜன்மம் = உயர்ந்த பிறவி" என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அது வர்ணாநுகுணமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் ததநுகுண பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே அவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜநம்ம். இது ஸ்வரூபாநு ரூபமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் ததநுரூப பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே இவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜநம்ம்.

விளக்கம் - கர்மங்களில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு - முதலில் கூறிய பிறப்பு என்பது அவரவர்களுடைய வர்ணங்களுக்குத் தகுதியான விதிவிலக்குகள், அந்தந்த வர்ணத்திற்குத் தேவையான நடத்தைகள், அதற்கு ஏற்ப பலன்களை அடைதல் ஆகியவற்றை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ளதால் அவர்களுக்கு அது சிறந்த பிறப்பு ஆகிறது, கைங்கர்யத்தில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு - இரண்டாவதாகக் கூறிய

பிறப்பு என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதியான விதிவிலக்குகள், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விதிகள், அதற்கான பலனை அடைதல் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான பிறப்பு என்பதால், அவர்களுக்கு இந்தப் பிறவி சிறந்ததாக உள்ளது.

34. அந்தணர் மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

அவதாரிகை - இப்படிச் சேஷ்ட்ட ஜந்மாக்களான இருவர்க்கும் நிரூபகங்கள் இன்ன தென்கிறது - (அந்தணாரித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாகச் சிறந்த பிறவிகள் கொண்ட இவர்கள் இருவருக்கும் பெயர்கள் இன்னவை என்று அருளிச்செய்கிறார் (நிரூபகம் என்றால் ஒரு பொருளை இன்னது என்று உணர்த்தவல்ல தனித்தன்மை).

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சாதியந்தணர்”, “துணை நூல் மார்வி னந்தணர்”, “தீயோம்புகை மறையோர்”, “நந்தாவண்கை மறையோர்” என்று விசேஷண பூத சரீரத்வாரா வந்த வர்ணமும், தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகத்வமும் அவர்களுக்கு நிரூபகம்.

விளக்கம் - இவர்களில் வேதங்கள் கூறுவதிலும், கர்மங்களிலும் நிலை நிற்பவர்களுக்கு திருமாலை (43) - சாதியந்தணர், பெரியதிருமொழி (1-5-9) - துணை நூல் மார்வி னந்தணர், பெரியதிருமொழி (7-9-7) - தீயோம்புகை மறையோர், பெரியதிருமொழி (6-7-8) - நந்தாவண்கை மறையோர் - என்றும் உள்ளவற்றில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, சரீரம் காரணமாக உண்டான ஜாதி மற்றும் அதன் காரணமாக வந்த வேதமார்க்கத்தில் நிற்பது என்பது நிரூபகம் ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - “திருமாலடியார்”, “அணியரங்கள் திருமுற்றத்தடியார்”, “திருமாலுக்குரிய தொண்டர்”, “திருநாரணன் தொண்டர்” என்று ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டில் அந்தரங்க நிரூபகமான சேஷத்வமும் தத்ப்ரயுத்த கிஞ்சித்கரத்வமும் இவர்களுக்கு நிரூபகமென்கை.

விளக்கம் - வேதங்களில் உள்ள சாரத்தைக் கூறும் திருமந்திரத்திலும், கைங்கர்யத்திலும் எப்போதும் நிலைநிற்பவர்களுக்கு, திருவாய்மொழி (5-9-11) - திருமாலடியார், பெருமாள் திருமொழி (1-10) - அணியரங்கள் திருமுற்றத்தடியார், திருவாய்மொழி (6-9-11) - திருமாலுக்குரிய தொண்டர், திருவாய்மொழி (3-7-4) - திருநாரணன் தொண்டர் - என்றும் உள்ளவற்றில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மாவுக்கு ஞானம் மற்றும் ஆனந்தங்களைக் காட்டிலும் முக்கியமான இலக்கணமாகக் கூறப்படும் அடிமைத்தனமும், அதன் அடியாக உள்ள கைங்கர்யமும் நிரூபகம் ஆகிறது.

35. ஒரு தலையில் க்ராம குலாதி வ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசிற் குடிப்பழியென்று பதியாகக் கோயிலில் வாழுமென்பார்கள்.

அவதாரிகை - கேவலம் இவையோ நிரூபகம். க்ராம குலாதி வ்யபதேசங்களுமில்லையோ? என்னச் சொல்லுகிறது - (ஒருதலையிலித்யாதி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உள்ளது போன்ற தன்மைகள் கொண்டு மட்டுமே அந்தந்த பிரிவினர் உணர்த்தப்படுவார்களா? அல்லவே, பெரும்பாலானவர்கள் அவர்களுடைய குலம், கிராமம் போன்றவற்றைக் கொண்டும் கூறப்படுகிறார்கள் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார் (குறிப்பு - ஒரு சிலர் தங்களுடைய பெயருக்கு முன்பாகத் தங்களுடைய குலப்பெயர், ஊரின் பெயர் போன்றவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்வதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்).

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கர்மநிஷ்ட்டரென்று சொல்லப்பட்ட வொருதலையில் சரீராநுபந்திகளான க்ராம குலாதிகளையிட்டு வ்யபதேசிக்கும் அந்த வ்யபதேசத்தை, கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரான மற்றைத் தலையிலுள்ளவர்கள்,

“குலந்தரும்” என்கிறபடியே திருமந்திர ஸித்த பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞாந ப்ரயுக்தமாய், “மாசில் குடி” என்று சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிக ளில்லாமையாலே நிர்தோஷமா யிருக்கிற இக்குலத்துக்கு அவத்யகரமென்று கருதி, “வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்”, “கோயில் வாழும் வைட்டணவன்” என்று பகவதந்வயமுள்ள தேசஸம்பந்தத்தையிட்டு வ்யவஹரிப்பர்க ளென்கை. இது பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டும், பகவதீய ஸம்பந்தத்தையிட்டும் வ்யபதேசிக்கு மதுக்குமுபலக்ஷணம். “ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோநைவ க்ராம குலாதிபி: விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி” என்னக் கடவதிநே.

விளக்கம் – கர்மங்களில் நிலைநிற்பவர்கள் தங்களுடைய பெயர்களுக்கு முன்பாகச் சரீரஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்பட்ட குலம் மற்றும் கிராமங்களைக் கூறும் அடைமொழிகளைச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். ஆனால் கைங்கர்யத்தில் மட்டுமே நிலைநிற்பவர்கள் செய்வது என்ன? பெரியதிருமொழி (1-1 9) - குலம் தரும் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருமந்திரத்தின் மூலம் அறியப்பட்ட பகவத்ஸம்பந்த ஞானம் காரணமாக வந்ததும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (10) - மாசில் குடி - என்பதற்கு ஏற்ப அடிமைத்தனத்திற்கு விரோதியான “நான், என்னுடையது” என்ற சிந்தனை இல்லாத காரணத்தால் தோஷம் இல்லாமல் உள்ளதும் ஆகிய பாகவதர்குலம் என்பதற்கு, தாங்கள் அந்தக் குலத்தின் பெயரை அடைமொழியாகச் சேர்த்துக்கொண்டால், அந்தக் குலத்தின் பெயருக்கு இழுக்கு உண்டாகும் என்று கருதுவார்கள். ஆகவே அவ்விதம் செய்யாமல், நாச்சியார் திருமொழி (8-9) - வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள் - என்றும், பெரியாழ்வார் (5-1-3) – கோயில் வாழும் வைட்டணவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய தொடர்பு கொண்டுள்ள திவ்யதேசத்தின் பெயர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு உரைப்பார்கள் என்று கருத்து. இவ்விதம் அந்த திவ்யதேசத்தின் பெயர் கொண்டு உரைப்பது என்பது அங்குள்ள பகவானின் திருநாமம் என்ற ஸம்பந்தம் மற்றும் பகவத் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்களில் ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றையும் குறிப்பதாகும். பரமைகாந்தி தர்மம் - ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோநைவ க்ராம குலாதிபி: விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி - பரமஞானியானவன் தனது குலம் மற்றும் கிராமம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு கூறத்தக்கவன் அல்லன்;

பகவானுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டு மட்டுமே கூறத்தக்கவன் ஆவான்; காரணம், பரம ஞானிக்கு அனைத்தும் அவனே ஆவான் – என்றது காண்க.

36. விப்ரர்க்கு கோத்ர சரண ஸூத்ர கூடஸ்த்தர் பராசர பாராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்த்தர் பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்.

அவதாரிகை - இனி உபயருடையவும் கூடஸ்த்தரைச் சொல்லுகிறது - (விப்ரர்க்கித்யாதி).

விளக்கம் - அடுத்து இந்த இரண்டு பிரிவினர்களுக்கும் மூலபுருஷர்கள் யார் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அந்தணர் மறையோர் என்கிற ப்ராஹ்மணர்க்கு கோத்ர கூடஸ்த்தர் பராசராதிகள்; கோத்ரமாவது = அபத்ய ஸந்ததி. “ஸந்ததிர் கோத்ர ஜநந குலாந்யபி ஜநாந் வயெள” என்னக் கடவதிறே. அந்த கோத்ரந்தான் அநேகமாய், தத் தத் கூடஸ்த்தரான வஸிஷ்ட்ட காச்யப பரத்வாஜ வத்ஸ ப்ரப்ருதிகள் பலருண்டாகையாலே பராசராதிகளென்கிறது. சரண கூடஸ்த்தர் பாராசர்யாதிகள். சரணங்களாவன - வேதசாகைகள்; ததத்யாயிகளையும் கௌணமாக சரண சப்தத்தாலே சொல்லக் கடவது. “சரண சப்த: காடக காலாபாதி சாகாவிசேஷேஷு முக்க்ய:, ததந்யாயிஷு புருஷேஷு கௌண:” என்கையாலே இவ்விடத்தில் சாகைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வ சாகைகளுக்கு ப்ரதாந ப்ரவர்த்தகன் பாராசர்யனாயிருக்கச் செய்தேயும், பின்பு தத்தச்சாகைகளுக்கு தனித்தனி ப்ரவர்த்தகரான கட கலாப கண்வாதிகளு முண்டாகையாலே பாராசர்யாதிகளென்கிறது. ஸூத்ர கூடஸ்த்தர்கள் போதாயநாதிகள். ஸூத்ரமாவது - கர்மாநுஷ்ட்டாந ப்ரதிபாதகமான கல்பம். “சீசுஷாயாம் வர்ணசிசுஷா” என்று தொடங்கிச் சொல்லிவருகிறவளவிலே, “கல்பேநுஷ்ட்டாநமுக்க்தம்” என்றதிறே. அதுதானும் பலவாய் தத்தத் கர்த்தாக்களான ஆபஸ்தம் பாச்வலாயநாதிகளு முண்டாகையாலே போதாயநாதிக ளென்கிறது. ஆக, இவர்கள் விப்ரர்கள் கூடஸ்த்த புருஷர்கள்.

விளக்கம் - வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மங்களில் நிலைநிற்கும் அந்தணர்களுடைய குலத்திற்கு மூலபுருஷர்கள் பராசரர் முதலானவர்கள் ஆவர். கோத்ரம் என்பது அந்தக் குலத்தின் பரம்பரை என்று பொருள். அமரகோசத்தில் - ஸந்ததிர் கோத்ர ஜநந குலாந்யபி ஜநாந வயௌ - ஸந்ததி, கோத்ரம், பிறவி, குலம், அபிஜநம், அந்வயம் என்பவை ஒரே பொருள் - என்றுள்ளது காண்க. அப்படிப்பட்ட கோத்ரங்கள் பல உள்ளன. அந்தந்த கோத்ரத்திற்கு ஆதிபுருஷர்கள் என்று வசிஷ்டர், காச்யபர், பரத்வாஜர், ஸ்ரீவத்ஸர் என்று பலரும் உள்ளதால் “பராசரர் முதலானவர்கள்” என்றார். மேலும் அந்தணர்களுடைய சரணத்திற்கு மூலபுருஷர்கள் பாராசர்யர் (பராசரமுனிவரின் புத்திரர், வியாசர்) முதலானவர்கள் ஆவர். சரணம் என்பது வேதத்தின் சாகைகள் மட்டும் அல்லாமல், அந்தந்த சாகைகளுடன் தொடர்புள்ள புருஷர்களையும் குறிக்கும். ஆனால் அவ்விதம் கூறப்படும்போது “சரண” என்ற பதம் சாகைகளையே குறிக்கிறது. அனைத்து வேதசாகைகளையும் இந்த உலகம் எங்கும் பரவச் செய்பவர்களின் தலைவராக வியாஸர் உள்ளபோதிலும், அதன் பின்னர் ஒவ்வொரு சாகையாகத் தனித்தனியே பரவும்படிச் செய்தவர்கள் கடர், கலாபர், கண்வர் என்று பலர் ஆகையால் “பாராசர்யர் முதலானவர்கள்” என்கிறார். அந்தணர்களுக்கு ஸுத்ரத்திற்கான ஆதிபுருஷர்கள் போதாயனர் போன்றவர்கள் ஆவர். ஸுத்ரம் என்றால் அன்றாடம் இயற்றவேண்டிய கர்ம விதிமுறைகள் குறித்த கல்பம் ஆகும். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-18) - சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா - சிசைஷ என்னும் வேத அங்கத்தில் எழுத்துக்களுடைய உச்சரிப்பு முறை கூறப்படுகிறது - என்று தொடங்கிக் கூறும்போது, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-18) - கல்பேநுஷ்ட்டாநமுத்தம் - கல்பஸுத்ரத்தில் கர்ம அனுஷ்டான முறை கூறப்படுகிறது - என்று உரைத்தார். அத்தகைய கல்பங்களும் பலவாக, அந்தந்த ஸுத்ரங்களை ஏற்படுத்தியவர்கள் ஆபஸ்தம்பர், ஆச்வலாயனர் என்று பலர் உண்டு என்பதால், “போதாயனர் போன்றவர்கள்” என்றார். ஆக இப்படிப்பட்டவர்கள் அந்தணர்களுக்கு மூல புருஷர்கள் ஆவர்.

வ்யாக்யானம் - “அடியார், தொண்டர்” என்கிற ப்ரபந்ந ஜனங்களுக்கு கூடஸ்த்தர், “பத்யு: ச்ரிய: ப்ரஸாதேந ப்ராப்த ஸார்வஜ்ஞ்ய ஸம்பதம், ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்த்தம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீபராங்குசம்” என்கிற நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமான

ஆழ்வார்களும், எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களுமென்கை. கூடஸ்த்தராகிறார் - மூலபூதரிதே. உபதேசாநுஷ்டாநங்களாலே ப்ரபத்தி மார்க்கத்தைத் தலைப்பெறுத்தி வளர்த்தவர்க ளாகையாலே இவர்கள் ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்த்தர்க ளென்கிறது.

விளக்கம் - “அடியார்கள், தொண்டர்கள்” என்று கொண்டாடப்படும் ப்ரபந்நர்களுக்கு மூல புருஷர்கள் - பராங்குசாஷ்டகம் (4) - பத்யு: ச்ரிய: ப்ரஸாதேந ப்ராப்த ஸார்வஜ்ஞய ஸம்பதம், ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்த்தம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீபராங்குசம் - ஞானம் என்ற செல்வம் கொண்டவரும் ப்ரபந்நர்களுடைய மூலபுருஷரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரை நான் சரணம் அடைகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமாக உள்ள ஆழ்வார்கள் மற்றும் எம்பெருமானார் தொடக்கமாக உள்ள ஆசார்யர்கள் ஆவர். கூடஸ்தர் என்றால் மூலமாக உள்ளவர்கள். உபதேசங்கள், தாங்கள் பின்பற்றும் விதிமுறைகள் ஆகியவற்றால் ப்ரபத்தி வழியை நிலைநிறுத்தி வளர்த்தவர்கள் என்பதால் இவர்கள் ப்ரபந்நர்களுடைய மூலபுருஷர்கள் என்கிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 157)

2-8-2 நீந்தும் துயர்ப்பிறவி யுட்பட மற்றெவ்வெவையும்

நீந்தும் துயரில்லா வீடு முதலாம்

பூந்தண் புனல்பொய்கை யானை யிடர் கடிந்த

பூந்தண் துழாயென் தனிநாயகன் புணர்ப்பே

பொருள் - தாமரை மலர்கள் கொண்டதும், குளிர்ந்ததும் ஆகிய குளத்தில் யானைக்கு முதலையால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை நீக்கியவனும், அழகாகக் குளிர்ந்த துளசிமாலை அணிந்தவனும், அதன் காரணமாகவே “இவன் போன்று வேறு யாரும் இல்லை” என்று எனக்கு ஒப்பற்றவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்பந்தம் என்பது - கடப்பதற்கு மிகவும் அரிதானதும், துன்பங்களுக்குக் காரணமானதும் ஆகிய பிறவிகள் போன்ற பல வகையான துன்பங்களைக் கடக்க வைத்து, அடைவதற்கு அரிதான துன்பம் அற்ற மோக்ஷத்திற்கும் காரணமாகும்.

அவதாரிகை - “என் தனிநாயகன் புணர்ப்பு” என்கையாலே, “எம்பெருமான் தான் வேணுமோ? அவனோடுள்ள ஸம்பந்தமே மோக்ஷப்ரதம்” என்கிறார்.

அவதாரிகை - இந்தப் பாசுரத்தின் இறுதியில் “என் தனி நாயகன் புணர்ப்பே” என்று கூறுவதன் மூலம், “ஸர்வேசுவரன் வேண்டும் என்று கட்டாயம் இல்லை. அவனுடனான ஸம்பந்தம் இருந்தாலே மோசஷம் கிட்டும் அல்லது அவனுடைய ஸம்பந்தமே மோசஷம் அளிக்கும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நீந்தும் இத்யாதி) “பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு” என்கிற அதினுடைய விவரணமாயிருக்கிறது. “நீந்தும் துயர்ப் பிறவியுட்பட மற்று எவ்வெவையும் நீந்தும், துயரில்லா வீடு முதலாம்” என்று பிரிந்து யோஜிக்கவுமாம்; அன்றிக்கே, ஒன்றாக வீட்டு விசேஷணமாகவுமாம்.

விளக்கம் - (நீந்தும் இத்யாதி) கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் உள்ள “பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு” என்பதன் விளக்கமாக இந்தப் பாசுரம் உள்ளது. இந்தப் பாசுரத்தின் பதங்களை இரண்டுவிதமாகப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

- “நீந்தும் துயர்ப் பிறவியுட்பட மற்று எவ்வெவையும் நீந்தும்”, “துயரில்லா வீடு முதலாம்” என்று பிரிக்கலாம். “நீந்தும் துயர்ப் பிறவியுட்பட மற்று எவ்வெவையும் நீந்தும்” - நீக்குவதற்கு இயலாதபடியான துக்கத்தை உண்டாக்கவல்ல பிறப்பு போன்ற பல துன்பங்களையும் பகவத் ஸம்பந்தம் விலக்கும்; அதாவது நமக்கு எவை விருப்பம் அல்ல என்று உள்ளதோ அவற்றை விலக்கும். “துயரில்லா வீடு முதலாம்” - நமக்கு விருப்பமானவற்றை பகவத் ஸம்பந்தம் அளிக்கும் - இது முதல் பொருள்.
- “நீந்தும் துயர்ப் பிறவியுட்பட மற்று எவ்வெவையும் நீந்தும் துயரில்லா வீடு முதலாம்” என்று ஒன்றாகப் படிக்கலாம். இதன் கருத்து - மிகுந்த துக்கங்களை அளிப்பதான பிறவி தொடங்கியுள்ள பல துன்பங்களுடைய துக்கம் என்பதே அற்றதான மோசஷத்திற்குப் பகவத் ஸம்பந்தம் காரணமாகிறது. இது இரண்டாவது பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (நீந்தும் இத்யாதி) “நீந்தும்” என்கிற வர்த்தமாந நிர்தேசத்தாலே, கடக்க அரிதான துக்கத்தை விளைப்பதான ஜநநம் தொடக்கமான மற்றுமுண்டான அபகூய விநாசாதிகளையும் கடத்தும்; (துயரில்லா வீடு முதலாம்) துக்க கந்த ரஹிதமான மோக்ஷத்துக்கும் ஹேதுவாம். கடக்க அரிதான துக்கத்தையுடைத்தான ஜநநம் தொடக்கமாக நீந்தும் துயரான மற்று எவ்வெவையும் இல்லாத மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாம் என்னுதல். இவர் “வீடு” என்கிறது - ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தையன்று, ஸுக பாவைக லக்ஷணையான பகவத் ப்ராப்தியை. “முக்திர் மோக்ஷோ மஹாநந்த:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (நீந்தும் இத்யாதி) - “நீந்தும்” என்பது நிகழ்காலத்தைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இதன் மூலம், கடப்பதற்கு அரிதாக உள்ள பிறப்பு தொடங்கி வயோதிகம் மற்றும் மரணம் உள்ளிட்ட மாறுபாடுகளை அடியுடன் நீக்கிவிடும் என்று கருத்து. (துயரில்லா வீடு முதலாம்) - எந்தவிதமான துக்கத்தின் வாசனையும் இல்லாத மோக்ஷத்தை அளிக்கும் காரணமாகும். அதாவது கடப்பதற்கு மிகவும் கடினமான துக்கங்களை உள்ளடக்கிய பிறப்பு தொடக்கமாக, கடக்கவேண்டிய மற்ற எந்தவிதமான துன்பமும் இல்லாத மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் என்று கருத்து. ஆழ்வார் “வீடு” என்று கூறுவது ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுதல் அல்லது பிறவி நீங்குதல் மட்டும் அல்ல, சுகமாக இருப்பது என்பதையே இலக்கணமாகக் கொண்டதான பகவத் அனுபவம் பெறுதலையே ஆகும். முக்திர் மோக்ஷோ மஹாநந்த: - முத்தி, மோக்ஷம், பேரானந்தம் என்பது ஒரே பொருள் தரும் - என்று நிகண்டு கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - இப்படி துக்கத்தைப் போக்கி வீடு முதலாக எங்கே கண்டோம்? என்னில், (பூந்தண் இத்யாதி) பரப்பு மாறப் பூத்துக் குளிர்ந்த புனலையுடைத்தான பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு முதலையாலே இடர்ப்பட்ட ஆனையினுடைய துக்கத்தை வாஸனையோடே போக்கினவன். “பூவில் செவ்வி அழியாமே திருவடிகளிலே இடவேணும்” என்று நினைத்து, அது பெறாமையால் வந்த இடரைப் போக்கின. (பூந்தண் துழாய் என் தனி நாயகன்) வைத்த வளையத்தோடே காணும் மடுவிலே போய் விழுந்தது! திருத்துழாயிற் பரிமளம்போலே காணும் ஆனையிடரைக் கடிந்தது! ஆனையிடராவது - “ஸர்வேச்வரன் ஆபத்ஸகன்

என்றிருந்தோம்; இவன் இப்படி ஆபந்நனாக உதவாதொழிவதே; நிர்க்ருணனாயிருந்தானீ!" என்று நாட்டிலுள்ளார் நினைக்கில் செய்வதென்? என்று அத்தாலே வந்த இடராகிலுமாம். (என் தனிநாயகன்) ஆனையிடரைப் போக்குகையன்றிக்கே, நம் இடரைப் பரிஹரித்தாற் போலேயாயிற்று இவர்க்கு இருக்கிறது. (புணர்ப்பு) அவனோட்டை ஸம்பந்தம். அவன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தம், துக்க நிவ்ருத்தியையும் பண்ணி, "ஸுகபாவைக லக்ஷணம்" என்கிற பேற்றையும் தரும். "தனிநாயகன் புணர்ப்பு - வீடு முதலாம்" என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் துக்கத்தை நீக்கி, உயர்ந்த ஆனந்தம் அளித்தலை எங்கே காணலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (பூந்தண் இத்யாதி) - மிகவும் பரந்த இடம் முழுவதும் நீர் தெரியாமல் மலர்கள் மட்டுமே நிறைந்த நீர் உள்ள குளத்திற்குச் சென்று முதலையால் துன்பம் அடைந்த யானையின் துக்கத்தை, அதன் வாசனையுடன் நீக்கியவன் என்கிறார். "பூந்தண்" என்பதற்கு இரண்டாவது பொருள் அருளிச்செய்கிறார். அதாவது "பூந்தண்துழாய் என் தனிநாயகன் - பொய்கை யானையிடர் கடிந்த" என்று கொண்டு பொருள் அருளிச்செய்கிறார். யானை தனது மனதில், "இந்தப் பூவின் அழகு மாறாமல் இருப்பதற்கு முன்பாக அவனுடைய திருவடிகளில் இடவேண்டும்" என்று எண்ணியது; ஆனால் அந்த எண்ணம் நிறைவேறாமல் அதற்குத் துன்பம் ஏற்பட்டபோது, அந்தத் துன்பத்தை நீக்கிய. (பூந்தண் துழாய் என் தனி நாயகன்) - அந்த யானை தனது துதிக்கையில் பிடித்திருந்த மாலையுடன் சேர்ந்து குளத்தில் விழுந்தது. அப்போது துளசியில் பரிமளம் எவ்விதம் மாறாமல் பொருந்தியுள்ளதோ அது போன்று, இவன் மாறாமல் யானையின் துன்பம் விலக்கினான். அடுத்து யானையில் துன்பம் என்பது குறித்து மூன்றாவது பொருள் கூறுகிறார். இந்த யானைக்கு உண்டான துன்பம் என்பது, முதலையின் பிடியில் சிக்கியதால் வந்தது அல்ல; மாறாக அது தனது மனதில், "இந்த ஸர்வேச்வரன் ஆபத்து காலங்களில் துணை நிற்பான் என்று இருந்தோம். ஆனால் ஆபத்து நேரத்தில் உதவாமல், இவன் குணம் அற்றவனாக இருக்கிறானே என்று இவனைப் பற்றி உலகில் உள்ளவர்கள் தாழ்வாக எண்ணினால் என்ன செய்வது?", என்று எண்ணிய சிந்தனையே துக்கமாக இருந்தது. (என் தனிநாயகன்) - யானையின் துன்பத்தை நீக்கியதுடன் மட்டும் அல்லாமல், தனது துன்பங்களையும் போக்கியதாக இவருக்கு

எண்ணம் உள்ளது. (புணர்ப்பு) - அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம். இங்கு ஸம்பந்தம் என்பது ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம்; அதாவது அவன் திருவடிகளில் நமக்கு உள்ள ஸம்பந்த ஞானம் என்பது ஸம்ஸார துக்கத்தை விலக்கி, சுக ரூபமாக உள்ள மோகஷம் என்ற உயர்ந்த பேற்றையும் அளிக்கும் என்று கருத்து. “தனிநாயகன் புணர்ப்பு - வீடு முதலாம்” என்று படிக்கவும்.

2-8-3 புணர்க்கு மயனும் அழிக்கு மரனும்

புணர்ந்த தன்னுந்தியோ டாகத்து மன்னி

புணர்ந்த திருவாகித் தன்மார்வில் தான்சேர்

புணர்ப்பன் பெரும்புணர்ப் பெங்கும் புலனே.

பொருள் - தன்னை உற்பத்தி செய்த திருநாபியுடன் கூடி ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியில் ஒரு பாகத்தில் பொருந்தியவனாக நின்று உலகைப் படைக்கும் நான்முகன், தானே (ஸர்வேச்வரன்) ஆவான். அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் ருத்ரனும் தானே ஆவான். தனது திருமார்பில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட பெரியபிராட்டியாரைக் கொண்டவனும் தானே ஆவான். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமான செயல்கள் அனைத்தையும் எங்கும் கண்டு அனுபவிக்க இயலும்.

அவதாரிகை - “இருவரவர் முதலுந்தானே” என்கிற பதத்தை விவரியா நின்று கொண்டு, ஸ்ரீய:பதியான அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம் என்கிறது.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் உள்ள “இவரும் முதலும் தானே” என்பதை இநதப்பாசுரத்தில் விவரிக்கிறார். அதன பொருட்டு, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் என்றுள்ள ஐச்வர்யம் பொருந்திய அவனுடைய தெய்வீகமான செயல்களை எங்கும் காணலாம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புணர்க்கும் அயனாம்) இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கையே தொழிலாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவும். (அழிக்கும் அரனாம்) சுடுதடிபோலே இவற்றையடைய அழித்துக் கொண்டு நிற்கிற ருத்ரனுமாம். “ததா தர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ”, “ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய ப்ரஜாபதே” என்கிறபடியே அவன் அந்தராத்மாவாய் நின்று ப்ரவர்த்திப்பிக்க, இவற்றைச் செய்கிறார்கள்.

விளக்கம் - (புணர்க்கும் அயனாம்) - அனைத்தையும் படைத்தல் என்பதையே தனது தொழிலாகக் கொண்ட நான்முகன், ஸர்வேச்வரனே ஆவான்; அதாவது நான்முகனாக நிற்பவன் அவனே என்று கருத்து. (அழிக்கும் அரனாம்) - அனைத்தையும் எரிக்கவல்ல கொள்ளிகம்பு போன்று அனைத்தையும் முழுவதுமாக அழிக்கும் ருத்ரனும் அவனே ஆவான். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - ததா தர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ - நாராயணனால் உணர்த்தப்பட்ட படைத்தல், அழித்தல் ஆகிய இரண்டையும் செய்தபடி உள்ளனர் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய ப்ரஜாபதே - நான்முகனே! உனது அந்தர்யாமியாக நின்று நான் அனைத்தையும் படைக்கப் போகிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவன் அந்தர்யாமியாக நின்று செய்விக்க, இவர்கள் இந்தச் செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (புணர்த்த தன் உந்தியோடாகத்து மன்னி புணர்க்கும் அயனாம் அழிக்கும் அரனாம்) இவைதான் இவர்கள் செய்யவல்லராவது அவன் திருமேனியைப் பற்றியிருந்த போதாயிற்று; ஸ்தநந்தய ப்ரஜை, வாயில் முலைவாங்கினால் தரியாதாப்போலே. இத்தால், ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே அந்தர்யாமித்வம் சொல்லிற்று. “புணர்த்த தன் உந்தி” என்கையாலே, காரணத்வம் சொல்லிற்று; “ஆகத்து மன்னி” என்கையாலே - திருமேனியைப் பற்றி லப்தஸ்வரூபர் என்னுமிடம் சொல்லிற்று. (புணர்த்த திருவாகித் தன் மார்வில்) தன் திருமார்வில் நித்யஸம்சலிஷ்டையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரை யுடையனாய். இது இப்போது சொல்லுகிறதென்? என்னில், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்றவோபாதி, லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமும் ஐச்வர்யத்துக்கு உடலாகையாலே. பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தி, நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும்

உடலாயிருக்குமிறே. (தான் சேர் புணர்ப்பன்) ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே சாய்ந்தருளிவன் என்னுதல்; தனக்குத் தகுதியான சேஷ்டிதங்களை உடையவன் என்னுதல்.

விளக்கம் - (புணர்த்த தன் உந்தியோடாகத்து மன்னி புணர்க்கும் அயனாம் அழிக்கும் அரனாம்) - இவர்கள் இந்தச் செயல்களைச் செய்தபடி இருத்தல் என்பது அவனுடைய திருமேனியை அண்டி நின்றபடி இருந்தால் மட்டுமே ஆகும். அதாவது தாய்ப்பால் குடிக்கும் ஒரு குழந்தை, தாயானவள் தாய்ப்பால் அளிப்பதை நிறுத்தினால் உயிர் தாங்கமாட்டாது என்பது போன்று ஆகும். “புணர்க்கும் அயனாம் அழிக்கும் அரனாம்” என்பதன் மூலம் இவர்கள் அவனுடைய சரீரமே ஆவர் என்பது கூறப்பட்டது. “புணர்த்த தன் உந்தி” என்பதன் மூலம் நான்முகனின் காரணம் இவனே என்றாயிற்று; “அகத்து மன்னி” என்பதன் மூலம் அவனுடைய திருமேனியைப் பற்றி நிற்பதன் காரணமாகத் தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெற்றவன் நான்முகன் என்றாயிற்று. (புணர்த்த திருவாகித் தன் மார்வில்) - விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ - விஷ்ணுவை விட்டு எப்போதும் அகலாதவன் - என்றும், திருவாய்மொழி - அகலகில்லேன் இறையும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது திருமார்பில் எப்போதும் சேர்ந்தபடி உள்ள பெரியபிராட்டியாரைக் கொண்டவனாக. இதனை ஏன் கூறவேண்டும்? நான்முகன் முதலானவர்களுக்கு நிர்வாஹகன் என்பது போன்று, மஹாலக்ஷ்மியின் ஸம்பந்தம் என்பதே இவ்விதம் நிர்வாகம் செய்வதற்கு தேவையான ஐச்வர்யம் என்பதால் ஆகும். அதாவது பெரியபிராட்டியின் ஸம்பந்தம் என்பதே அவனுடைய எளிமைக்கும், மேன்மைக்கும் காரணமாக உள்ளது. (தான் சேர் புணர்ப்பன்) - படைக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம் காரணமாகவே மிகவும் மேன்மையான திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்பவன். தனக்குச் சேரக்கூடிய செயல்கள் கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (பெரும் புணர்ப்பு எங்கும் புலனே) ப்ரஹ்மாதிகள் அதிகரித்த கார்யங்களை அவர்கள் வழியாலே நடத்தியும், தான் அதிகரித்த கார்யங்களைத் தானே நடத்தியும் போருகையாலே, தன்னுடைய பெரும்புணர்ப்பு - ஆனைத்தொழில்கள் எங்கும் காணலா யிருக்கும்.

விளக்கம் - (பெரும் புணர்ப்பு எங்கும் புலனே) - நான்முகன் முதலானவர்கள் செய்யத் தொடங்கிய செயல்களை அவர்கள் மூலமாக நடத்தியபடியும், தான் செய்யத் தொடங்கிய செயல்களைத் தானாகவே நடத்தியபடியும் உள்ளதால் தனது தெய்வீகமான செயல்களை எங்கும் காணலாம்படி உள்ளவன்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 19)

14. கதிக்குப் பதறி வெங்கானமும் கல்லும் கடலும் எல்லாம்

கொதிக்கத் தவம் செய்யும் கொள்கையற்றேன் கொல்லிகாவலன் சொல்
பதிக்கும் கலைக் கவிபாடும் பெரியவர் பாதங்களே
துதிக்கும் பரமன் * இராமானுசன் என்னைச் சோர்விலனே.

விளக்கவுரை – கொல்லிநகர் என்று கூறப்படும் திருவஞ்சிக்களம் (கேரளம்) என்ற நகரின் அரசரான குலசேகரப்பெருமாள் செய்தது என்னவெனில் – சாஸ்திரச் சொற்களுக்கு விஷயமாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனின் விபூதிகள், குணங்கள் ஆகியவற்றை – முத்துக்கள், இரத்தினக் கற்கள் போன்றவற்றைக் கோர்ப்பவர் போன்ற செயல் செய்து, “இருளிரிய சுடர் மணிகள்”, என்று தொடங்கி, “நலந்திகழ் நாரணன் அடிக் கீழ் நண்ணுவார்”, என்று முடித்து, இந்தக் கவிதைகளில் அந்தச் சாஸ்திரச் சொற்களைப் பதித்தார். இப்படிப்பட்ட குலசேகராழ்வாரின் பெருமாள் திருமொழியை எப்போதும் அநுஸந்திக்கும் நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், பெரிய நம்பி, திருமலைநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருவரங்கப் பெருமானரையர், திருமாலையாண்டான் போன்றவர்களின் திருவடிகளை மட்டுமே ஆராதித்து வருபவரும், பகவத் விஷயத்தில் இவரை விட உயர்ந்தவர் யாரும் இல்லாமல் உள்ளவரும் ஆகிய எம்பெருமானார் என்னை விட்டு நீங்காமல் எப்போதும் என்னுடன் உள்ளார். இதனால் என்ன நிகழ்ந்தது? மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தங்களைப் பெறுவதற்காக – தீயுடன் கூடிய காடுகள், கால்களை வருத்தும் கற்கள் நிறைந்த இடங்கள், அதிக குளிர் உணடாக்கி வாட்டும் நீர் நிலைகள் ஆகியவற்றில் இருந்தபடி, அனைத்து உடல் உறுப்புகளும் வருந்தும்படி

தவம் செய்யும் ஸ்வபாவம் நீங்கப் பெற்றேன். (இதன் கருத்து - உடையவரின் திருவடித் தொடர்பு கிட்டிய பின்னர் வேறு பயன் கருதி எந்தச் செயல்களிலும் ஈடுபட வேண்டியதில்லை என்பதாகும்).

அவதாரிகை - இவ்வெம்பெருமானார் தம்முடைய பூர்வாவதாரத்திலே தாம் ஈடுபட்ட சக்ரவர்த்தித்திருமகன் விஷயத்திலே அதிவ்யாமுகத்தரான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், “ஸூத்ரே மணிகணா இவ” என்னும்படி முகமறிந்தவர்கள் மாணிக்கங்களைக் கோக்குமாப்போலே சாஸ்த்ரஞ் சொல்லக் களைபறித்து தம்முடைய திவ்யஸூக்திகளாலே நிர்மித்த திவ்யப்ரபந்தங்களை அநுஸந்திக்கும் பெரியோர்களுடைய திருவடிகளை ஸ்துதிக்கும் எம்பெருமானார் என்னை விடமாட்டார்; ஆன பின்பு புருஷார்த்த லாபத்துக்கான துச்சகங்களான ஸாதநாந்தரங்களை அநுஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவம் போகப் பெற்றே என்கிறார்.

விளக்கம் - எம்பெருமானாருடைய பூர்வ அவதாரமாகிய லக்ஷ்மணன் ஈடுபட்ட இராமன் விஷயத்தில் மயங்கிக் கிடந்தவர் குலசேகராழ்வார். கீதை (7-7) – ஸூத்ரே மணிகணா இவ – நூலில் இரத்தினமணிகள் கோர்க்கப்பட்டது போன்று - என்பதற்கு ஏற்ப, மாணிக்கக் கற்கள் குறித்து நன்றாக அறிந்தவர்கள், அவற்றின் தரம் பார்த்துக் கோர்ப்பது போன்று சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள சொற்களை நேர்த்தியாக எடுத்து, தனது வாக்கு கொண்டு குலசேகராழ்வார் தன்னுடைய திவ்யபிரபந்தங்களை அமைத்தார். அத்தகைய ப்ரபந்தங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவர்களுடைய திருவடிகளை ஒருநாளும் விடாமல் துதித்தபடி உள்ள எம்பெருமானார், என்னைக் கைவிடமாட்டார். ஆகவே மற்ற புருஷார்த்தங்களை அடையும் பொருட்டு தாழ்ந்த உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் என்னுடைய இயல்பு மாறிவிட்டது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கொல்லிகாவலன் சொல்பதிக்கும் கலைக்கவி) சொல்லி நகரென்று சொல்லப்படுகிற திருவஞ்சிக்களத்துக்கு ரக்ஷகரான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், சாஸ்த்ரச் சொல்லுக்களினுடைய தாத்தர்ய விஷயபூதங்களா யிருக்கிற பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளையும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களையும், முத்துக்களையும் ரத்நங்களையும் முகமறிந்து கோக்கும் விரகரைப்போலே

விசதமாக தத்தத் ஸ்தாநங்களிலே சேர்த்து, “இருளிரியச் சுடர்மணிகள்” என்று தொடங்கி, “நலந்திகழ் நாரணனடிக் கீழ் நண்ணுவார்” என்னுமளவாக திவ்யப்ரபந்தரூபேண வருளிச்செய்த போக்யமான கவிகளை. காவலன் - ரசுஷகன். (பாடும் பெரியவர் பாதங்களே) தந்தாமுடைய ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப் பாடாநின்றள்ள வைவத்தையுடையரான நாதமுநிகள், ஆளவந்தார், பெரியநம்பி, திருமலைநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருவரங்கப்பெருமானரையர், திருமாலை யாண்டான் முதலான ஜ்ஞாநாதிகருடைய திருவடிகளையே.

விளக்கம் – (கொல்லிகாவலன் சொல்பதிக்கும் கலைக்கவி) – “கொல்லி நகர்” என்று கேரள நாட்டில் உள்ள திருவஞ்சிக்களத்தின் காவலராகிய குலசேகராழ்வார். இவர் செய்தது என்னவென்றால் - சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள சொற்களின் ஆழ்பொருளாக உள்ள பகவத் ஸ்வரூப, ரூப, குண, விபூதிகள் குறித்தும் மற்றும் நன்மையை அளிக்கவல்ல உண்மையான புருஷார்த்தங்கள் குறித்தும், முத்துக்கள் மற்றும் இத்தினங்கள் ஆகியவற்றை, அவற்றைக் குறித்து நன்கு அறிந்தவர்கள் சரியாகக் கோர்ப்பது போன்று விளக்கமாகவும், பொருத்தமாகவும் தனது பெருமாள் திருமொழி என்னும் ப்ரபந்தத்தில், பெருமாள் திருமொழி (1-1) – இருளிரியச் சுடர்மணிகள் – என்று தொடங்கி, பெருமாள் திருமொழி (10-11) – நலந்திகழ் நாரணனடிக் கீழ் நண்ணுவாரே – என்பது வரை உள்ள பாசுரங்களில், திவ்யப்ரபந்த வடிவத்தில், இன்பம் நிறைந்தவிதத்தில் அருளிச்செய்தார். இத்தகைய பாசுரங்களை. (பாடும் பெரியவர் பாதங்களே) - தங்களுடைய பகவத்ப்ரீதியை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும்விதமாக நாதமுநிகள், ஆளவந்தார், பெரியநம்பி, திருமலைநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருவரங்கப்பெருமானரையர், திருமாலை யாண்டான் முதலானவர்கள் இருந்தனர். அவர்களுடைய திருவடிகளை.

வ்யாக்யானம் - (துதிக்கும் பரமன்) “குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத் குரோர்நாம ஸ்தாஜபேத் குரோர் வர்த்தாச்ச கதயேத் குரோரந்யம் நபாவயேத் அர்ச்சநீயச்ச வந்த்யச்ச கீர்த்தநீயச்ச ஸர்வதா” என்கிறபடியே ஸ்தாஸ்தோத்ரம் பண்ணிக் கொண்டு போந்து, அந்த பாகவத நிஷ்டைக்கு மேற்பட்டாரில்லை யென்னும்படி உத்கர்ஷ்டரான. “யவரேலும் - எம்மையாளும் பரமர்” என்றும், “நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்” என்றும், மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவரும் அப்படியே

யருளிச்செய்தாரிறே. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (என்னை) பரகதஸ்வீகாரமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டவென்னை. (சோர்விலன்) இனி விடமாட்டார். சோர்வு - பிரிவு. சோர்விலன் என்றது - பிரிகிறில னென்றபடி. ஆன பின்பு ப்ராப்யத்திலே த்வரித்து ப்ராபகாந்தரங்களிலே கண்வைக்கும் ஸ்வபாவத்தைத் தவிர்ந்தே னென்கிறார். ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாந ஹேது. “ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞார்க்குபாயம், ஜ்ஞாநிகளுக் கபாயம்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (துதிக்கும் பரமன்) குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத் குரோர்நாம ஸதாஜபேத் குரோர் வ்ர்த்தாச்ச கதயேத் குரோரந்யம் நபாவயேத் அர்ச்சநீயச்ச வந்த்யச்ச கீர்த்தநீயச்ச ஸர்வதா - எப்போதும் ஆசார்யனுடைய திருவடித் தாமரைகளையே த்யானிக்கவேண்டும்; எப்போதும் ஆசார்யனின் திருநாமத்தையே ஜபிக்கவேண்டும்; எப்போதும் ஆசார்யனுடைய சரிதங்களையே கேட்கவேண்டும்; ஆசார்யனைக் காட்டிலும் வேறு எதிலும் அகலக்கூடாது; அவரையே அப்போதும் அர்ச்சனை செய்தபடியும், துதித்தபடியும் இருத்தல்வேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் துதித்தபடி இருந்து, அத்தகைய பாகவத ஈடுபாட்டிற்கு எம்பெருமானாரைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்னும்படியாக. திருவாய்மொழி (3-7-1) - யவரேலும் அவர் கண்டீர் பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மை ஆளும் பரமரே - என்றும், திருவாய்மொழி (3-7-5) - நம்மை அளிக்கும் பிராக்களே - என்றும் ஸர்வேச்வரனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற நம்மாழ்வாரும் இது போன்றே அருளிச்செய்தமை காண்க. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (என்னை) - என்னுடைய ஜீவாத்மாவை தானே ஏற்றுக்கொண்டார். (சோர்விலன்) - இவ்விதம் ஏற்றுக்கொண்ட என்னை இனிக் கைவிடமாட்டார். சோர்வு என்றால் இங்கு பிரிவு என்று பொருள். அதாவது பிரியமாட்டார் என்று பொருள். ஆகவே, அடைய வேண்டிய இலக்கான ஸர்வேச்வரனை மட்டும் எண்ணி, மற்ற விஷயங்களில் கண் வைக்காமல் உள்ள ஸ்வபாவம் பெற்றேன் என்கிறார்; அல்லது மற்ற விஷயங்களைத் தவிர்த்து, அறியாமை என்பது அகன்று, ஸ்வரூப விரோதம் தவிர்தலே முக்கியமான காரணம் என்கிறார். ஸ்ரீவசனபூஷணம் (116) - ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞார்க்கு உபாயம் -

என்றும், ஸ்ரீவசனபூஷணம் (117) – ஜ்ஞானிகளுக்கு அபாயம் – என்றும் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (கதிக்குப் பதறி) பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு த்வரித்து. (வெங்கானமும் கல்லும் கடலும்) “பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும், ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர் வேண்டா” என்றும், “ஊன் வாட உண்ணாது உயிர் காவல் இட்டு உடலில் பிரியாப் புலன் ஐந்தும் நொந்து தாம் வாட வாடத் தவம் செய்ய வேண்டா” என்றும், “காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம், ஐந்து தீயொடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அதிக்ரூரங்களான காடுகளிலே யிருந்தும் பர்வதாக்ரங்களிலே வலித்தும், சீதளமான தீர்த்தங்களிலே அவகாணித்தும், பஞ்சாக்நி மத்யத்திலே நின்றும். (எல்லாம் கொதிக்கத் தவஞ் செய்யும்) எல்லா வவயங்களுக்கு மொக்க பரிதபித்து க்லேசிக்கும்படியாக தபஸ்ஸுக்களைப் பண்ணும். (கொள்கையற்றேன்) ஸ்வபாவம் போகப்பெற்றேன். கொள்கை – ஸ்வபாவம்.

விளக்கம் - (கதிக்குப் பதறி) - பரமபுருஷார்த்தம் கிட்டவேண்டும் என்ற வேகத்துடன். (வெங்கானமும் கல்லும் கடலும்) - மூன்றாம் திருவந்தாதி (76) - பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும், ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர் வேண்டா - என்றும், பெரியதிருமொழி (3-2-1) - ஊன் வாட உண்ணாது உயிர் காவல் இட்டு உடலில் பிரியாப் புலன் ஐந்தும் நொந்து தாம் வாட வாடத் தவம் செய்ய வேண்டா - என்றும், பெரியதிருமொழி (3-2-2) - காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம், ஐந்து தீயொடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மிகவும் கொடிய கானகத்தில் இருந்தும், மலைக்குகைகளில் வசித்தும், மிகவும் குளிர்ந்த நீரில் நின்றும், ஐந்து விதமான அக்னியின் நடுவில் ஒற்றைக்காலில் நின்றும். (எல்லாம் கொதிக்கத் தவஞ் செய்யும்) - இப்படியாக உடலின் அனைத்து உறுப்புகளும் வேதனையில் துடிக்கும்படியான தவம் இயற்றுகின்ற. (கொள்கையற்றேன்) - இயல்பை நான் அகற்றினேன். இங்கு கொள்கை என்றால் இயல்பு.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (வெங்கானமும் கல்லும் கடலு மெல்லாங் கொதிக்கத் தவஞ் செய்யுங் கொள்கையற்றேன்) என்றது - “ஏதாம் த்ருஷ்டிமவஷ்டப்ய நஷ்டாத்மாநோ அல்ப புத்தய: ப்ரபவந்த்யுக்ர கர்மாண: சஷயாய ஜகதோஹிதா:”, “காமமாஸ்ரித்ய துஷ்பூரம் தம்பமாநமதாந்விதா: மோஹாத் க்ருஹீத்வா ஸத்க்ராஹாந் ப்ரவர்தந்தே அஸுசிவ்ரதா:” என்று கீதையிலும், “பஹுபி: காரணர்தேவ விச்வாமித்ரோ மஹாமுநி: || லோபித: க்ரோதிதச்சைவ தபஸா சாபிவர்ததே | ந ஹ்யஸ்ய வ்ருஜிநம் கிஞ்சித் த்ருச்யதே ஸூக்ஷ்மமப்யத || ந தீயதே யதி த்வஸ்ய மநஸா யதபீப்ஸிதம் | விநாசயதி த்ரைலோக்யம் தபஸா ஸசராசரம் || வ்யாகுலாச்ச திச: ஸர்வா ந ச கிஞ்சித் ப்ரகாசதே | ஸாகரா: சஷுபிதா: ஸர்வே விசீர்யந்தே ச பர்வதா: || ப்ரகம்பதே ச ப்ருதிவீ வாயுர்வாதி ப்ருசாகுல: | ப்ரஹ்மந் ந ப்ரதிஜாநீமோ நாஸ்திகோ ஜாயதே ஜந: || ஸம்மூடமிவ த்ரைலோக்யம் ஸம்ப்ரகஷுபித மாநஸம் | பாஸ்கரோ நிஷ்ப்ரபச்சைவ மஹர்ஷேஸ்தஸ்ய தேஜஸா” என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலும், “தஸ்ய தூமஸ் ஸமுத்பந்ந: தூமோக்நி ஸதபோமய: திர்யக் ஊர்த்த்வம் அதோலோகோ நதபத் விஷ்வகீரித: திவிஸ்த்தாதும் நசந்நுவந்” என்று பாகவதத்திலும் சொல்லுகிறபடியே இப்படி ப்ராப்யாந்தரங்களுக்காக தபஸ்ஸுக்களைப் பண்ணும் லோகத்துக்கெல்லாம் சேஷாபத்தைப் பண்ணும் ஸ்வபாவம் போகப் பெற்றே னென்கிறா ரென்னவுமாம்.

விளக்கம் - அல்லது, “வெங்கானமும் கல்லும் கடலு மெல்லாங் கொதிக்கத் தவஞ் செய்யுங் கொள்கையற்றேன்” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். கீதை (16-9) - ஏதாம் த்ருஷ்டிமவஷ்டப்ய நஷ்டாத்மாநோ அல்ப புத்தய: ப்ரபவந்த்யுக்ர கர்மாண: சஷயாய ஜகதோஹிதா: - “உலகம் பொய்யானது” போன்றதான தவறான கருத்துக்கள் காரணமாக யாருடைய புத்தி சீரழிந்ததோ, யாருடைய புத்தி மந்தமாக உள்ளதோ, யார் அனைவருக்கும் தீமையை எண்ணுகிறார்களோ, யார் கொடிய செயல்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் உலகின் அழிவிற்காகவே முனைகிறார்கள் - என்றும், கீதை (16-10) - காமமாஸ்ரித்ய துஷ்பூரம் தம்பமாநமதாந்விதா: மோஹாத் க்ருஹீத்வா ஸத்க்ராஹாந் ப்ரவர்தந்தே அஸுசிவ்ரதா: - ஆடம்பரம், தற்பெருமை, மதம் போன்றவற்றுடன் கூடியவராக, எந்தவிதத்திலும் பூர்த்தி செய்ய இயலாத ஆசையைக் கருத்தில் வைத்தவராக, அறியாமை காரணமாக தவறான

கருத்துக்களையே ஏற்றவராக, தூய்மை அற்ற செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளனர் – என்றும் கீதையில் கூறுவது போன்றும், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-65-10 முதல் 1-65-15) – பஹுபி: காரணைந்தேவ விச்வாமித்ரோ மஹாமுநி: || லோபித: க்ரோதிதச்சைவ தபஸா சாபிவர்ததே | ந ஹ்யஸ்ய வ்ருஜிநம் கிஞ்சித் த்ருச்யதே ஸூசுஷ்மமப்யத || ந தீயதே யதி த்வஸ்ய மநஸா யதபீப்ஸிதம் | விநாசயதி த்ரைலோக்யம் தபஸா ஸசராசரம் || வ்யாகுலாச்ச திச: ஸர்வா ந ச கிஞ்சித் ப்ரகாசதே | ஸாகரா: சஷுபிதா: ஸர்வே விசீர்யந்தே ச பர்வதா: || ப்ரகம்பதே ச ப்ருதிவீ வாயுர்வாதி ப்ருசாகுல: | ப்ரஹ்மந் ந ப்ரதிஜானீமோ நாஸ்திகோ ஜாயதே ஜந: || ஸம்மூடமிவ த்ரைலோக்யம் ஸம்ப்ரசஷுபித மாநஸம் | பாஸ்கரோ நிஷ்ப்ரபச்சைவ மஹர்ஷேஸ்தஸ்ய தேஜஸா – விச்வாமித்திரரின் தவம் குறித்து தேவர்கள் நான்முகனிடம் சென்று, “தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்த மஹாமுனிவரான விச்வாமித்திரர் பலவிதங்களில் ஆசை காண்பிக்கப்பட்டும், கோப்பப்படுத்தப்பட்டும் கூட அவர் தடுமாறாமல் உள்ளார். தனது தவம் காரணமாக அவர் மேன்மை அடைந்தபடியே உள்ளார். அவருடைய தவத்தில் எந்தவிதமான தோஷமும் காணப்படவில்லை. அவருடைய மனதில் அவர் எண்ணியுள்ளதை அளிக்கவில்லை என்றால், மூன்று லோகங்களிலும் உள்ள அனைத்தையும் அவர் தனது தவ வலிமையால் அழித்துவிடுவார். அவருடைய தவம் காரணமாக அனைத்து திசைகளும் நடுங்குகின்றன, எந்தப் பொருளையும் தெளிவாகக் காண இயலவில்லை, கடல்கள் பொங்கியபடி உள்ளன, அனைத்து மலைகளும் வெடித்துச் சிதறுகின்றன, பூமி முழுவதும் நடுங்கியபடி உள்ளது, காற்று தீவிரமாக வீசுகிறது. அனைத்து உலகங்களும் கலங்கியபடி உள்ளன. மஹரிஷியான அவருடைய தவ ஒளி காரணமாகச் சூரியனும் ஒளி குறைந்து நிற்கிறான்”, என்றனர் – என்பது போன்றும், ஸ்ரீமத் பாகவதம் (7-3-4) – தஸ்ய தூமஸ் ஸமுத்பந்ந: தூமோக்நி ஸதபோமய: திர்யக் ஊர்த்தவம் அதோலோகோ நதபத் விஷ்வகீரித: திவிஸ்த்தாதும் நசந்நுவந் – ஹிரண்யகசிபுவின் தவ வலிமை காரணமாக அவனுடைய தலையிலிருந்து அக்னியும், அந்த அக்னியிலிருந்து புகையும் எழுந்தது. அந்தப் புகையானது மேல் லோகம், கீழ் லோகம் என்று அனைத்து உலகங்களையும் மூடி, அனைத்தையும் வெப்பம் அடையச் செய்தது – என்பது போன்றும் மற்ற விஷயங்களை அடைவதற்காக தவங்கள் செய்து, இந்த உலகம்

மூழ்குவதற்குத் தவறான உதாரணம் காண்பிக்கும் ஸ்வபாவம் நீங்கப் பெற்றேன் என்கிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்